

zdrowotne, ubezpieczenia morskie, ubezpieczenia na życie, usługi w zakresie informacji finansowych on-line, interaktywne usługi informatyczne dotyczące informacji finansowych”, należące do klasy 36,

— „łączość poprzez terminale komputerowe, nadawanie telegramów, informacja o telekomunikacji, poczta elektroniczna, przesyłanie informacji, komputerowa transmisja wiadomości i obrazów, transmisja satelitarna”, należące do klasy 38.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo dwa zarzuty na poparcie odwołania.

W pierwszym zarzucie podnosi ona, że Sąd nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia — naruszając w ten sposób art. 253 WE i art. 73 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ — ponieważ nie skrytykował zaskarżonych decyzji OHIM za brak uzasadnienia. W decyzjach tych bowiem Izba Odwoławcza OHIM przeprowadziła całościową analizę charakteru odróżniającego oznaczeń słownych PAYWEB CARD i P@YWEB CARD w odniesieniu do rozpatrywanych towarów i usług, nie motywując swego rozstrzygnięcia w stosunku do każdego z nich. Natomiast całościowa analiza jest możliwa tylko wtedy, gdy między towarami i usługami występuje wystarczająco bezpośredni i konkretny związek, pozwalający na stwierdzenie, że tworzą one kategorię lub wystarczająco jednolitą grupę, co w sposób oczywisty nie ma miejsca w niniejszym przypadku, ponieważ towary i usługi objęte zgłoszeniem pełnią różne funkcje.

W drugim zarzucie skarżąca kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę, zgodnie z którą zakresy stosowania poszczególnych bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1 lit. b)–d) rozporządzenia nr 40/94 w pewien sposób na siebie zachodzą. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału każda z podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia jest niezależna od innych i wymaga odrębnego rozpatrzenia. A zatem Sąd błędnie zastosował art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia w stosunku do towarów należących do klasy 9, gdyż w ich przypadku nie przeprowadził faktycznego odrębnego badania podstawy odmowy rejestracji przewidzianej w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 11, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) w dniu 24 lipca 2009 r. — Ligi Rici przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C-286/09)

(2009/C 233/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Roma (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Luigi Ricci.

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Pytania prejudycjalne

1) „Czy wykładni art. 17, 39 i 42 traktatu i odpowiednich przepisów rozporządzenia nr 1408/71 należy dokonywać w ten sposób zasada sumowania wszystkich okresów ubezpieczeniowych dla celów powstania, nadania i utrzymania uprawnień do świadczeń — zasada wykonana poprzez przyjęcie przez Radę rozporządzenia nr 1408/71 — znajduje zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których niezbędne jest zastosowanie systemu sumowania i metody pro rata, celem uznania uprawnień do danego świadczenia, z tym skutkiem, że należy uwzględnić w tym celu okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach przepisów każdego państwa członkowskiego oraz okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach systemu zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do pracowników instytucji wspólnotowych.”

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) w dniu 24 lipca 2009 r. — Aduo Pisaneschi przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C- 287/09)

(2009/C 233/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Roma (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aduo Pisaneschi.

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)